

[Carsten Andersen]

Det var vist en ordentlig opsang, jeg dér fik af skole-, nej, undervisningsministeren, og jeg vil meget gerne tage handsken eller hånden op nu, efter at jeg har fået et slag med liniealen, om debat om demokrati. Jeg vil dog opfordre undervisningsministeren til, at den også kommer til at foregå i Socialistisk Weekend, som snart udkommer.

Men det er da rigtigt, at dette her er en debat om demokrati, nemlig at vi med demokrati mener, at man kan debattere, hvad man ønsker gennemført, mens undervisningsministeren vil diktere, hvad han vil have. Det er forskellen. Jeg har sammenholdt vores opfattelse af demokrati med undervisningsministerens demokrati kontra effektivitet, og det kalder undervisningsministeren den mest demokratiske udtalelse, der er faldet her fra talerstolen. Ja men er det ikke sådan, at undervisningsministeren gang på gang i sit forelæg skriver, at det demokrati, der foregår på de højere læreranstalter, er for tidrøvende? Hvornår er undervisningsministeren gået over i universiteterne og har sagt: jeg kunne godt tænke mig, I styrkede forskningen. Hvad med at gøre det, og kan vi få en snak om det? Har undervisningsministeren gjort det? Jeg har ikke hørt om det. Har undervisningsministeren skrevet nogen artikler eller oplæg til universiteterne om styrelsesformerne? Jeg har ikke set det. Det kan være, at undervisningsministeren har gjort det.

Det ville være demokrati at tage en åben debat om det, og hvis de højere læreranstalter og de forskellige styrelsesorganer så ikke ville tage debatten op og ikke ville gå ind i en seriøs debat om det, kunne vi begynde at tale om, hvordan vi får den debat op at stå, og hvordan vi for det i gang. Undervisningsministeren vil ikke debattere. Undervisningsministeren vil diktere. Jeg er enig med CD i, at der skal mod til for at tone rent flag i denne sag.

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Ministeren talte om sit hjerte barn, og så taler man sig åbenbart varm og kommer til at overfortolke nogle ting. Der er jo ingen mennesker, der synes, det er en kvalitet i sig selv, at tingene tager så lang tid som overhovedet muligt, og at langsommelighed er en dyd i sig selv.

Det, vi har sagt om demokrati, er, at der i den demokratiske styreform ligger kvaliteter, som Wandeludvalget totalt glemmer i sin søgen og jagt efter effektivitet, hvad effektivitet end måtte være for en størrelse. Når der er flere til at tage beslutningerne, når der både er studenter og TAPere, kommer der forslag på bordet fra en side, som professorerne måske aldrig nogen sinde har tænkt over, aldrig nogen sinde har kendt, aldrig nogen sinde har været en del af, måske fordi de kommer fra en anden samfundsklasse, eller fordi de har siddet der i mange år. De kan få en inspiration, som kan være værdifuld, og dermed bliver de beslutninger, der bliver taget, mere kvalificerede og på længere sigt også mere effektive, for hvad er effektivitet? Det, ministeren skriver, drejer sig stort set kun om tid, men effektivitet kan på den måde komme til at stå i modsætning til effektivitet i betydningen kvalitet.

Hanne Severinsen (V):

Nu begynder det lige pludselig at blive spændende, når vi skal til at debattere demokrati. Jeg synes, man bør gøre sig klart, at jo mere man får lavet styrende organer, hvor man ikke ved, hvem der har kompetencen, jo mere skader man demokratiet. Hvis man skal have en effektiv beslutningskompetence, skal man også vide, hvem der har den, og hvor det foregår. Man gavner bestemt ikke demokratiet, hvis man skaber f.eks. store og uoverskuelige institutråd, hvor man i virkeligheden sidder og debatterer, indtil de fleste bliver trætte og går, for så bliver der nogle ganske få tilbage, som måske tager beslutningen. Det er langt bedre, at man finder nogle hensigtsmæssige måder at drøfte de ting på, hvor man ved, hvem det er, der skal tage hvilke beslutninger, i stedet for at man i virkeligheden i sagens dårlige tjeneste gør alting så indviklet, som det faktisk er blevet på universiteterne på grund af styrelsesloven.

(Kort bemærkning).

Carsten Andersen (SF):

Det er fru Hanne Severinsen, der får mig herop, og jeg vil gerne spørge, om det er sådan på universiteterne i dag, at det er helt tilfældigt, hvem der beslutter. Er der overhovedet ikke nogen forskrifter nogen steder om, hvor det er, man beslutter hvad? Er der